

TẬP 17

HỒI 173

Thần Kiếm

Giữa không trung, Đạo Huyền chân nhân nhú chặt đôi mày, đối diện với Thú Thần hình trạng phẳng phất như ác quỷ từ cửu u địa phủ hiện ra, không những là ông ta, cả những người trong chính đạo dưới chân, người nào người nấy cũng trợn mắt há mồm ngây ngốc.

Quái vật ở giữa không trung đó, toàn thân đen tuyền như mực, cơ bắp trên thân thể to lớn vồng lên, không biết có bao nhiêu cánh tay trắng kiện thô kệch từ thân thể thò ra, nhìn sơ qua, sợ rằng không dưới mấy trăm, thêm vào vì vu pháp mà đầu lâu mặt mày biến hình, lại càng đánh ác khủng bố, thật là một yêu thú chưa từng thấy qua từ thuở khai thiên lập địa.

Nãy giờ lặng câm, đám đông bắt đầu huyền não nhốn nháo lên, kinh tâm động phách có thừa, càng có nhiều người sinh ra cảm giác không tin chắc nữa, quái vật đến từ man tộc Miêu Cương không phải yêu không phải ma, quỷ cũng không phải quỷ, người cũng không giống người này quả nhiên là loại cùng hung cực ác. Đây là vật thể gian tự nhiên tạo hóa gì đây?

Giữa không trung, Đạo Huyền chân nhân hít một hơi dài, từ từ hoành Tru Tiên Cổ Kiếm trước ngực. Bạch quang chói mắt không ngừng lấp loáng bắn ra từ trên Tru Tiên Cổ Kiếm, không những bao lấp thanh cổ kiếm, cả cánh tay của Đạo Huyền chân nhân cầm kiếm cũng bị phủ trùm bên trong. Từ ngoài nhìn tới, lúc này bầu trời mù mịt kiếm ảnh, Tru Tiên Kiếm Trận uy phong凛冽, Đạo Huyền chân nhân càng như thần tiên, nhưng không biết vì sao, dưới bề ngoài tiên phong đạo cốt của ông ta, sắc mặt cũng bắt đầu biến thành hơi trắng tái.

"Yêu nghiệt", giọng nói Đạo Huyền chân nhân vẫn như tiếng chuông đồng, khí điệu trầm trầm, oong oong truyền lảng, so với hôm qua càng tăng thêm mấy phần sát khí: "Người còn chưa tỉnh ngộ chịu thúc thủ quy hàng sao?"

Thiên thủ quái vật hóa thân của Thú Thần hiển nhiên không để tâm tới lời nói của Đạo Huyền chân nhân, hơn nữa sau khi tự biến hình, thanh âm của y cũng khác hoàn

toàn với ngữ điệu bình hòa lúc bình thường, biến thành khàn khàn khó nghe, phảng phất như giấy nhám chà xát vào lưỡi thép, cười lạnh thốt: "Thúc thủ quy hàng? Đợi ta lột da người trước cái đã, sau đó đem những phế vật bên dưới mổ bụng móc ruột, tống tiễn chúng xuống địa phủ tương hội cùng người."

Đạo Huyền chân nhân đôi mày loang loáng sát khí, không thềm nhiều lời, kiếm quyết dẫn chỉ, kiếm khí mù trời liên vũ động, Tru Tiên Kiếm Trận dĩ nhiên lại phát động lần nữa. Quái vật kia tuy khẩu khí cuồng vọng, nhưng đối diện với kiếm trận cả ngàn năm mới xuất thế cũng không dám lơ là, ngưng thần chú ý.

Nhưng bỗng nghe tiếng trống đồng thành thành vang lên, từ xa dồn đến gần, oanh động không gian, bảy đạo ánh sáng màu sắc khác biệt từ cổ kiếm Tru Tiên bốc lên không chút chậm trễ, bắn thẳng vào trong kiếm trận trên trời, dị quang loang loáng mù trời, kiếm ảnh tung hoành chớp mắt lại đã ngưng kết thành bảy kiếm trận đơn sắc khổng lồ, vẫn như trước, tập trung về phía quái vật Thú Thần hóa thân.

Thú Thần trong miệng phát xuất tiếng gầm rống trầm thấp, thân thể khổng lồ bề ngoài hắc khí lưu chuyển, cứ như dòng mực, mấy trăm quái thủ cái giang ra cái hợp lại, sẵn sàng đối kháng với phong bạo sắp ào đến.

Đạo Huyền chân nhân hú lên một tiếng dài, như con sơn ưng xung thiên phóng lên, thẳng vọt lên trời cao, tiếng hú vang đến đâu, bạch quang bành trướng mãnh liệt tới đó, Tru Tiên quét tạt, Tru Tiên Kiếm Trận khổng lồ oanh nhiên phát động, vô số kiếm khí mỗi thanh một màu sắc riêng biệt từ từ xoay chuyển, nhắm đúng ngay người Thú Thần.

Sau một khắc, giữa bầu trời thường ngày tĩnh lặng lại vang lên một tiếng "vù" phá không, tiếp liền theo đó là vô số tiếng "vù vù" phá không phủ trùm trời đất, vô số Tru Tiên Cổ Kiếm khí tiên hô hậu ủng đan thất mật trời, mang theo sát ý và sát khí vô bì, xông về phía Thú Thần, trong nháy mắt, kiếm trận đầu tiên ngập ngựa làn sóng kiếm khí màu tím đã ủa đến trước mặt.

Thân người Thú Thần, mắt thấy sắp thành một con nhím ghim đầy kiếm khí, nhưng trước khi đám đệ tử chính đạo trên Thanh Vân Sơn dưới chân có dịp hoan hô, mấy trăm cánh tay dài thượt quái dị trên người Thú Thần đột nhiên múa máy, trên mỗi một cánh tay đều tụ tập một vầng hắc khí đậm đặc, cơ hồ như từng mảng mây đen to lớn, nghênh không bay lên.

Nháy mắt, dưới mấy trăm kiếm khí, mấy trăm quái thủ của Thú Thần như quỷ mị vũ động thần tốc giữa không trung. Mặt đối mặt với Tru Tiên Cổ Kiếm khí cơ hồ không có thành trì nào không phá nổi, những hắc thủ kia không một chút run sợ, lại qua một nháy mắt, làn kiếm khí màu tím đầu tiên cái bị đánh dạt ra, cái bị cầm bắt, cái bị quán

giữ, cái bị quật lùi, không ngờ bao nhiêu kiếm khí đều bị tiếp đón. Giữa vùng hắc khí, những kiếm khí kia mau chóng mất đi cả sắc thái của bản thân, tấn tốc tiêu tán.

Vô số cao thủ bên dưới ghen thở, cả ngàn năm nay, đây là nhân vật đầu tiên có thể đương đầu chính diện với Tru Tiên Kiếm Trận!

Chỉ là, giữa phong vân biến ảo, tịnh không cho phép người nào có nhiều thời gian nghỉ ngơi, thanh kiếm khổng lồ đủ sắc đủ màu giữa không trung không ngừng phân ly ra thành những luồng kiếm khí nhỏ xíu càng lúc càng nhiều. Hơn nữa những luồng kiếm khí đó dưới sự thao túng của cổ kiếm Tru Tiên và Đạo Huyền chân nhân, hóa thành mưa kiếm vô tận chia nhau rơi xuống, mỗi một luồng kiếm khí đều dẫn dắt Tru Tiên sát khí, lăm liết oai phong, từng đợt sóng như lôi đình, như sấm chớp phốc thẳng về phía Thú Thần.

Thú Thần ngửa mặt lên trời gầm rú không ngớt, thanh âm lừng bùng vang dội trên mây, giờ phút này y phảng phất đang đối diện với thần linh trên trời, đang đối kháng với thiên tướng. Hàng trăm cánh tay quái dị tuyệt luân huy vũ giữa phong vân, hắc khí ngàn ngút, trùng trùng điệp điệp, ngăn đón hết những tiếng rít ngợp trời kia!

Một đợt sóng, lại một đợt sóng, trăm ngàn rồi ngàn vạn kiếm khí phảng phất không ngừng không nghỉ, oanh nhiên ào xuống, nhưng thân thể sừng sững của Thú Thần cứ phảng phất như ác ma hóa thân, căn bản không hề biết tới mệt mỏi, hai nhân vật đạo pháp đẳng phong tạo cực của thế gian đương kim điên cuồng tranh đấu trên đỉnh Thanh Vân Sơn thế đó.

Chỉ là, nhân lực chung quy có lúc phải tận...

Từng đợt sóng, lại từng đợt sóng!

Mãi cho đến lúc làn sóng kiếm khí thứ bốn mươi chín oành oành hạ xuống, toàn bộ thất sắc kiếm trận luân phiên oanh tạc đã thất tán. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt trắng nhợt đứng giữa phong vân, cả hữu thủ cầm cổ kiếm Tru Tiên của ông ta, bao lấp trong bạch quang, không ngờ thấp thoáng cũng đã hơi run rẩy.

Ở tiền phương, bộ dạng Thú Thần càng chật vật, trải qua kiếm trận cuồng điên như cuồng phong bạo vũ đó, mấy trăm quái thủ vốn uy phong lăm liết đã bị hủy đi quá nửa, cả hắc khí bao bọc quanh thân người vốn đậm đặc, giờ phút này cũng đã mong manh quá đổi. Chỉ là sau khi y tiếp xong đợt sóng kiếm khí cuối cùng, sắc đánh ác trên mặt trái lại càng nồng đậm, chiến ý không giảm mà lại càng gia tăng, cười khàn khàn quái dị, như ác quỷ gầm gừ, bạo phát ra.

Tối giờ này, trong đám đông không một lời nói không một tiếng cười, ai ai cũng thất sắc, sắc mặt tái nhợt, hồi nãy một trường kinh tâm động phách, một trường đấu pháp đẳng phong tạo cực làm cho mọi người đều hoa mắt ù tai, khó lòng cất tiếng, chỉ là vụn vụn lần không tưởng được Tru Tiên Kiếm Trận xuất thế đó không ngờ không thanh toán được yêu thú tuyệt thế trước mắt, lẽ nào trường hạo kiếp này thật sự tránh không khỏi?

Thú Thần ngửa mặt cười lớn, thân thể khổng lồ đột nhiên dâng không bay lên, nhắm phía Đạo Huyền chân nhân phóng tới, liền đó, trên trời dưới đất ngập tràn tiếng la hoảng. Duy có Đạo Huyền chân nhân kinh mà không loạn, hít một hơi sâu, miệng quát nhẹ một tiếng, Thủy Kỳ Lân đang cỡi như thông linh, liền thoái lùi về phía sau.

Không ngờ Thú Thần thân người tuy to lớn, nhưng tốc độ lại nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã xộc tới trước mặt, lại thấy hắc khí vần vũ, không biết bao nhiêu là cánh tay khổng lồ chộp tới.

Mất thấy hiểm họa quan đầu, Đạo Huyền chân nhân cùng Tru Tiên Cổ Kiếm chợt lộn ngược, trên gương mặt vốn tái nhợt trong phút chốc lúc đỏ bừng rồi lại trắng tái, cứ cấp tốc lộn vòng ba lượt như vậy, cổ kiếm Tru Tiên liền trường vụt ra, như cá kình hút nước, nháy mắt đã hút lại hết vô số kiếm khí trên trời, hoành trước mặt Đạo Huyền chân nhân, ngưng tụ thành một vách kiếm đầy màu sắc.

Thú Thần sắc mặt đại biến, nhưng đã không còn kịp thu chiêu, lại nghe trên trời xanh "tạch tạch tạch" "chát chát chát" oanh động, nhất thời hắc khí tán loạn, không biết bao nhiêu là quái thủ tiêu tán thất tung.

Mất thấy Đạo Huyền chân nhân từ nguy chuyển thành an, trái lại còn đánh trọng thương Thú Thần, biểu tình của vô số đệ tử Thanh Vân Môn cũng từ kinh hoàng mà biến thành hoan hỉ, hoan hô rân trời. Không ngờ còn chưa đợi tiếng hoan hô của bọn họ đình chỉ, liền thấy giữa bức tường kiếm xán lạn kia tuy đã tiêu diệt vô số hắc khí quái thủ, vẫn còn một bàn tay đen sì to thô nhất, hắc khí đặc biệt nồng đậm nhất, cuồng bạo xuyên thẳng qua, một chưởng đập ngay trên lồng ngực Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân như bị sét đánh, thân hình rung động mạnh, cả Thủy Kỳ Lân dưới chân cũng ngửa đầu rú dài, một người một thú tận lực bay ngược về phía sau, phóng ra ngoài mười mấy trượng mới dừng lại được. Những người bên dưới đều nhìn rõ, giữa lúc thoái lui, đạo bào màu xanh đen trên người Đạo Huyền chân nhân đã tan nát, miệng phún ra một vòi máu tươi, lấm tấm điểm rơi, tựa như đều rơi trên cổ kiếm Tru Tiên, giữa bạch quang điểm tuyết ánh đỏ nhạt, sau đó mới dần dần tiêu tán không còn thấy đâu nữa.

Thiên thượng địa hạ một màn chết lặng.

Tru Tiên Kiếm Trận trên khung trời phẳng phất cũng chịu ảnh hưởng, lắc lư dao động, kiếm ảnh mù trời lung lay không ngừng, nhưng cuối cùng chung quy vẫn bình hòa trở lại. Chỉ là không biết có phải vì chân pháp đã chịu tổn thương, Tru Tiên Kiếm Trận vốn bao trùm cả đất trời, giờ phút này phạm vi phủ bọc chỉ còn một nửa.

Dự cảm bất tường tựa như cũng đã phủ trùm lên tim mọi người.

Lau sạch huyết tích nơi khoe miệng, Đạo Huyền chân nhân nhìn lòng bàn tay, huyết ngân đỏ bầm còn dính trên lòng bàn tay. Ông ta chú thị nhìn rất lâu, lại từ từ ngẩng đầu nhìn về phía trước, kiếm khí lẫn mây đen đã gần như tiêu tán hết, Thú Thần đằng trước cũng đang lom lom chú mục nhìn ông ta, bất quá xem ra, Thú Thần tuy đã bị thương, nhưng tình huống còn đỡ hơn Đạo Huyền chân nhân đôi chút.

Một nửa số quái thủ vốn còn dư lại, tới giờ đều đã thụ trọng thương, lại bị Tru Tiên Cổ Kiếm khí tiện mất đi quá nửa, hiện bất quá chỉ còn lại mấy chục cánh tay. Nhưng những quái thủ còn lại đều là những cánh tay hùng tráng nhất, tuyệt khác hẳn với những quái thủ bình thường. Bản thân Thú Thần, khuôn mặt vốn có hắc khí trùm kín, giờ phút này tựa hồ cũng ẩn ẩn hiện hiện nét tái nhợt, nhưng chiến ý trên mặt y lại như dã thú hung mãnh nhất, càng lúc càng cường bạo, một có một chút ý tứ buông lơi.

Đạo Huyền chân nhân khoe miệng co thắt lại, tựa hồ đang cười khổ, chỉ là động tác nho nhỏ như vậy phẳng phất cũng kinh động tới thương thế, thân người không ngờ lại loạn choạng vài lượt, lại làm cho vô số người bên dưới kinh hãi hô to lên. Bất quá may mắn là ông ta cũng chỉ loạn choạng một hồi là đứng vững lại, chỉ là ông ta đã tỏ vẻ hư nhược, ai ai cũng thấy được.

Thú Thần trước mặt cười khằng khặc, thanh âm trầm thấp: "Sao rồi, đám nhân loại vô tri các ngươi có thần vật vô thượng gì tương trợ nữa không, hay là đã tới giờ hạ màn, người đang định tự xử?"

Đạo Huyền chân nhân mặc nhiên ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn khung trời, dị quang của Tru Tiên Cổ Kiếm ánh lên mặt ông ta, chợt có thứ thần thái dị dạng.

"Thanh Vân Môn liệt đại tổ sư..." Đạo Huyền chân nhân đột nhiên mở miệng, nhưng nói ra được tới đó, giọng điệu trầm lắng có hơi đau đớn: "Đệ tử Đạo Huyền bất tài, vô lực hàng phục yêu ma dị đạo, liên lụy tới chúng sinh, hạo kiếp lâm đầu. Vì thiên hạ chúng sinh, đệ tử bất đắc dĩ phải làm trái lại cấm chế của tổ sư, mong tổ sư tha thứ che chở, trừ yêu hàng ma, ngày sau cho dù đệ tử vạn kiếp bất phục, cũng nguyện một mình gánh lấy."

Lời nói của ông ta nhỏ xíu, tịnh không có mấy ai có thể nghe được, chúng nhân thấy ông ta lẩm bẩm thì thầm, sắc mặt lại phẳng phất đau xót, nhất thời đều mê hoặc, không biết Đạo Huyền chân nhân đang làm gì. Chỉ là sau một hồi, chợt thấy giữa không trung, Đạo Huyền chân nhân trợn mắt nhướng mày, uy phong凛冽, tả thủ kiếm quyết chợt chỉ ra, vẽ vờ trên thân Tru Tiên Cổ Kiếm.

Bạch quang thiểm diệu, đột nhiên hồng quang loang loáng, chỉ thấy tả thủ của Đạo Huyền chân nhân lọt vào giữa bạch quang, lại thấy máu tươi tung tóe, nhưng trên mặt ông ta tuy tái nhợt, lại không có tới một nét đau đớn, tả thủ vung vẩy, giữa hư không cực kỳ mau mắn vẽ một đồ dạng quái dị, huyết tích trên ngón tay của ông ta bắn phún lại không rơi xuống dưới, mà tùy theo thủ thế huy vũ của ông ta, ngưng kết giữa không trung, hiện rõ đồ án đó.

Một đồ án đỏ tươi, Thái Cực Đồ bằng máu!

Huyết dịch đỏ đậm, bắt đầu tan chảy trên Thái Cực Đồ, càng lúc càng tươi tắn, như là hồng ngọc, mà bản thân Thái Cực Đồ cũng bắt đầu chuyển động thần tốc. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, đồng thời cổ kiếm Tru Tiên tỏa ánh bạch quang bao phủ bàn tay của ông ta cũng đã bắt đầu hơi di động, phẳng phất như thần kiếm trong truyền thuyết đó tựa hồ đã bị sự vật gì làm kinh động, khát vọng nhìn thấy gì đó!

Thái Cực Đồ kia càng lúc càng xoay nhanh, từ từ thăng khởi, đến trước mặt Đạo Huyền chân nhân ba thước. Đạo Huyền chân nhân lúc này sắc mặt đã cực kỳ nhợt nhạt, phẳng phất nguyên khí toàn thân đều đã bị Thái Cực Đồ kia hút hết, nhưng ông ta vẫn tận dụng khí lực cuối cùng còn lại, đề khởi cổ kiếm Tru Tiên, đột nhiên vung mạnh qua, một kiếm đâm xuyên qua Thái Cực Đồ bằng máu đó, đồng thời, miệng ông ta quát lớn: "Thiên... Cơ... Ấn..."

Mỗi một chữ ông ta quát lên, giữa càn khôn ngời sáng, trên bầu trời xanh không mây không gió, không ngờ đã sinh ra một tiếng sét kinh thiên động địa, một luồng đại lực凛冽 từ trên trời hạ xuống, tựa như vô hình, lại tựa như hữu hình, xâu gộp lại với nhau. Cuồng phong Ầm ầm kéo tới, trên thân người ông ta, "rẹt rẹt rẹt" như tiếng xé toạt, ông ta quét lên ba tiếng vang vọng, toàn thân y phục rách toét, hóa thành tro bụi.

Dưới chân ông ta, trên mặt đất xanh rờn, Thanh Vân sơn mạch khổng lồ oong oong vang dội, mặt đất bắt đầu hơi rung chuyển, bảy tòa núi cao đâm chọc mây ngàn của Thanh Vân Sơn, không một tòa nào là ngoại lệ, Thông Thiên, Long Thủ, Triều Dương, Lạc Hà, Phong Hồi, Đại Trúc, Tiểu Trúc thất mạch, giữa vách núi cheo leo, giữa vực sâu vạn trượng, không ngờ lồ lộ ánh sáng vàng càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng sáng

ngồi, dần dần tụ thành hình, kim quang xán lạn, phảng phất là từ nơi sâu ẩn nhất của sơn mạch linh phong bắn ra, lại tựa như bao nhiêu sơn mạch đó vốn có sinh mệnh, giữa kim quang chói lòa, sơn phong khổng lồ từ từ hô hấp.

Dị quang màu vàng chói mắt lóa mi đó chung quy đã tụ lại thành bảy thứ đồ án màu vàng khổng lồ, trên đỉnh núi, lung lay đối diện cổ kiếm Tru Tiên trên bầu trời.

Bầu trời ngời ngời!

Huy hoàng xán lạn!

Cho dù là Thú Thần cũng hơi kinh hãi!

Tru Tiên Cổ Kiếm rung động càng lúc càng lợi hại, cả Thái Cực Đồ ngưng tụ thành từ máu tươi của ông ta cũng thần tốc quay cuồng, vô phương nhìn thấy rõ.

Đạo Huyền chân nhân mặt mày lấp lánh ánh vàng, chợt trợn mắt hét lớn một tiếng.

"Phá!"

Chữ "phá" vừa thoát khỏi miệng, kiếm ảnh mịt trời lắc lư kịch liệt, bầu trời mênh mông chợt ảm đạm hẳn, cuồng phong cuốn bay đất đá, núi non lung lay, quái thạch chia nhau rơi xuống. Thất mạch đồ án màu vàng vốn trang nghiêm khô vĩ, phảng phất bị luồng cự lực gì đó xé tan ra, bắt đầu dần dần tiêu tán.

Cũng cơ hồ cùng một lúc, ánh sáng trên mình cổ kiếm Tru Tiên càng phát ngời cường liệt, bạch quang chói lòa, thậm chí bao trùm toàn thân ảnh của Đạo Huyền chân nhân. Giữa trường cảnh vật núi non động phủ rung chuyển kinh tâm động phách đó, dị quang bảy màu thăng khởi từ trên thất mạch sơn phong đột nhiên biến mất. Cũng đồng thời, kiếm ảnh mù trời cũng đột nhiên dần dần lợt lạt đi, chỉ còn lại bảy làn kiếm bảy màu trong Tru Tiên Kiếm Trận, trái lại càng lúc càng chói ngời rất mắt.

"Oành!"

Một tiếng sét kinh hoàng, xé tan trời đất, mặt đất càng chấn động khủng khiếp, những ánh sáng vàng trên bảy ngọn núi quỳện vòng đã đến thời khắc cuối cùng, chung quy hoàn toàn tiêu tán không còn thấy đâu nữa.

Tiếng sét oành oành, phảng phất như thủy triều trào dâng trên trời, nhưng ở dưới đất lại đột nhiên an tĩnh lại, không còn chấn động, không còn nứt nẻ. Sau đó, cơ hồ cũng cùng một lúc, dị quang đủ màu còn cường liệt gấp mười lần khi nãy ùn ùn bốc lên, xung thiên bay lên, lại tụ trên cổ kiếm Tru Tiên.

Ánh sáng rực rỡ phừng phừng nháy mắt như nổ tung chiếu ngời khắp đất trời, bắn ra bốn phương tám hướng, những tia sáng không thể tưởng tượng nổi phủ trùm toàn thiên địa. Về phía Tru Tiên Kiếm Trận cổ xưa, chỉ còn lại bảy đạo chủ kiếm khổng lồ, nhưng giờ này phút này, từ trên cổ kiếm Tru Tiên phản xạ ra từng đạo từng đạo cự quang bùng bùng, giữa những ánh mắt kinh hãi ngạc nhiên của ngàn vạn con người bên dưới, bảy đạo Tru Tiên chủ kiếm, theo dòng chảy ánh sáng dần dần dung hợp lại, dần dần hợp thành một thanh cự kiếm một màu bạch quang chói ngời, tỏa ánh vạn trượng, chiếu rọi khắp thế gian.

Giữa sát na đó, vô số người sức tỉnh trong cơn kinh hãi, vọng nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trên khung trời, mọi người như đang say đang đắm, tiếng hoan hô như điên đại lại vang lên, tràn ngập cả Thanh Vân Sơn.

Mỗi một người đều từ trong tuyệt vọng chợt phục hồi hy vọng, trong chớp mắt phảng phất đã đầy dẫy tự tin, thế gian này vốn quả là tà bất thắng chính, toàn bộ không còn lưu ý tới trường đấu pháp này vẫn chưa kết thúc, thắng bại còn chưa biết được.

Chỉ là, trong đám người như cuồng điên đó, ai ai cũng ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, lại không ai chú ý đến giữa cơn thác loạn, một thân ảnh bạch sắc len lõi rời bỏ đám đông, thần tốc vô bì phóng về phía hậu sơn.

Gió rát bờ má, phảng phất có chút băng lãnh, nhưng lại làm sao che giấu nổi ngọn lửa cuồng nhiệt đang phừng phừng thiêu đốt trong thâm tâm?

Lục Tuyệt Kỳ mặt trắng như tuyết, thấp thoáng ửng hồng lợt lạt, nghiêng chặt răng cắn chặt môi, từ nơi sâu kín nhất trong đôi mắt của nàng đã sớm in bóng vùng sâu kín nhất nơi hậu sơn mờ mịt!

Cả vùng trời này, phong vân vân vũ!

Còn có ai thềm để ý tới?

Lời ca xưa buồn bã, tiếng thì thào chơi vơi đều len theo tà bạch y phiêu phưởng, theo gió bay xa, phóng về nơi xa vắng không ai hay biết.

- o O o -